

i Prioritetsgjælden, og det turde dog vel nok hænde, at for Tiden, hvor Eiendomsværdien er sunket saa meget, vil Forøgelse af Prioritetsgjælden høre til Undtagelser og være sjældnere, end den har været i de foregående Aar, det tror jeg nok, man kan sige. Den ærede første Taler indvendte blandt andet mod den Indskrænkning, at Loven kun kom til at gjælde for „samme Debitor“, at den saa i mange Tilfælde ikke vilde komme til Nytte der, hvor det dog utvivlsomt har været Meningen, og han nævnte deriblandt det Tilfælde, at en Enke, der sidder i uskiftet Bo, naar hun stifter ny Gjæld til Dækning af den gamle, ikke vil kunne profitere af Lovens Begunstigelse, da hun ikke havde understrevet Obligationen. Det ærede Medlem maa forlade mig, jeg tror ikke, der kan være nogensomhelst Tvivl om, at denne Enke er Debitor for det paagjældende Beløb, og at altsaa Loven rammer hende. Jeg tror ikke, der er fjerneste Tvivl i saa Henseende. Derimod forholder det sig fuldtændig rigtigt, at naar en Eiendom har stiftet Eier ved Kjøb eller Arv, og den ny Eier ikke har udstedt Obligation, og Kreditor har fundet sig i, at de gamle Obligationer, skjøndt Debitor er forsvunden, bliver staaende, saa vil i det Tilfælde Begunstigelsen ikke kunne gives; men den bør da heller ikke gives, thi Stempel et skulde have været betalt maaste for længe siden. Den ny Eier skulde jo have berigtiget det Forhold og udstedt ny Obligation. — Enkeltighederne i Lovforslagets Affattelse foreligger vel egentlig ikke til indgaaende Behandling allerede nu ved Sagens 1te Behandling og jeg skal derfor ikke komme langt ind paa de Indvendinger, der ere gjorte, særlig mod Affattelsen af § 1; men jeg skal dog bemærke allerede nu, at den Tilføielse til Paragrafen, som findes i 2det Punktum, anser jeg for at være ganske nødvendig, naar man ikke, saaledes som det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, foreslog eller antydede, vil affatte Stempelbegunstigelsen saaledes, at Betalingen for Stempel bliver at erlægge, men det Erlagte senere at betale tilbage, naar Vilsaarene ere opfyldte. Jeg erkjender her, ligesom jeg har udtalt det i det andet Thing, at Sagen meget godt kan ordnes paa den Maade, men jeg antager rigtignok, at det er langt fordelagtigere for Laantageren, at han ikke behøver at betale Stemple, end at han senere faar det godtgjort, som han har erlagt, og det ganske simpelt af den Grund, at det for Mange ikke er saa overmaade let at skaffe de fornødne Penge tilveie. Skulde man imidlertid foretrække, at Affattelsen gik ud paa ikke en Fristagelse for at bruge Stempel, men paa

en Ret til at faae det, der er betalt, tilbagebetalt, da skal jeg ikke gjøre nogen Indvending derimod, men jeg skal dog kun bemærke, at det vil give en hel Del mere Uleilighed; naar man ikke vil det, saa ser jeg ikke rettere, end at andet Punktum i Paragrafen er fuldstændig berettiget. Hvad er det nemlig egentlig, som man tillader i denne § 1? Det er, at Dokumenter udstedes paa ustemplet Papir, uden at Vedkommende er ifalden Bøde og Stempelmuft, naar Stempligen ikke er berigtiget efter 3 Ugers Forløb. Her gives 3 Maanedere til Berigtigelsen, det vil sige til at konstatere, at Berigtigelsen for at udstede Dokumentet stempelfrit har været tilstede. Dersom det ikke sker til den Tid, da indtræder Stempelovens almindelige Regler, og der bliver ikke alene Stemplet at betale, men Stempelmuft tillige, altsaa en ganske alvorlig Bøde for at forsøge paa at tilsnige sig en Fordel, man ikke har Ret til. Det er Betydningen af det andet Punktum i § 1. — Den ærede 8de Landsthingsmand for 2den Kreds (2vede) mente, at dette Lovforslag gik i Retning af at hve Lettelse for Debitor til Skade for Kreditor. Det kan jeg dog egentlig ikke give det ærede Medlem Ret i. Det kan ganske vist siges, at man, naar man gjør det lettere for Debitorerne at faae billigere Penge, gjør det vanskeliggere for Kreditorerne at faae anbragt deres Penge paa dyrere Vilkaar — for saa vidt kan hans Opfattelse være rigtig. Men at betegne dette paa den Maade, at man her deler Sol og Vind ulige, saa at man begunstiger Debitor og skader Kreditor — det tror jeg dog er et for stærkt Udtryk. Der er jo mange andre Anvendelser af Penge, som staa Vedkommende frit for, selv om hans Laan paa 4½ eller 6 eller 6 pCts. Rente i en Eiendom bliver ham opsagt. — Det blev bemærket om Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger, at det kun vilde komme de bedste stillede Debitorer til Gode og ikke de flettest stillede. Det forekommer mig, at man egentlig ikke maa se Lovforslaget fra den Side, at der gennem det skulde ydes en særlig Hjælp til trykkende Landeieendomsbesiddere; thi skulde det være Maalestoffet, saa turde det vel hænde, at man ville kunne finde andre Anvendelser af de samme Beløb, som vare hensigtsmæssigere. Jeg ser i alt Fald ikke Lovforslaget fra den Side; det forekommer mig, at Meningen med Lovforslaget nærmest maa være den, at man vil tilskynde til at benytte den siebtikkelige gode Pengekonjunktur til at faae billige Laan istedetfor dyrere Laan i Eiendomme. Jeg bruger netop dette Udtryk den „sie-